
**VAN DE COMMISSIE VAN BEROEP
VAN DE NEDERLANDSE VEILIGHEIDSBRANCHE**

ZAAK 3051621 d.d. 5 november 2019

In het geschil van:

Klaagster

tegen:

Beklaagde.

A. De procedure

Klaagster heeft per brief gedateerd op 1 mei 2019 beroep ingesteld tegen de reactie van beklagde van 19 april 2019, waarin zij de bezwaren van klaagster afwees.

Op 22 juli 2019 is van de zijde van beklagde een verweerschrift gedateerd 17 juli 2019 ontvangen.

Op 17 juli 2019 is door klaagster ingediend een beschikking van de Rechtbank Amsterdam (d.d. 26 juni 2019) inzake het arbeidsrechtelijk geschil tussen klaagster en haar werkgever, de opdrachtgever van beklagde. Voorts is door klaagster op 21 augustus 2019 een rapport van AMF Recherchediensten ingebracht.

Beklaagde heeft hierop bij brief van 14 oktober 2019 schriftelijk (aanvullend) verweer gevoerd.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 5 november 2019.

De inhoud van de klacht en het verweerschrift worden als hier herhaald en ingelast beschouwd.

B. Feiten

Uit de stukken in het dossier en het onderzoek ter zitting is het volgende gebleken.

Klaagster was werkzaam bij X. In november 2017 hebben de algemeen directeur en het bestuur van X een anonieme brief ontvangen. Deze brief beschuldigt de algemeen directeur van grensoverschrijdend gedrag. Twee weken later is een tweede anonieme brief ontvangen. X heeft een advocatenkantoor onderzoek laten doen waaruit geen concrete feiten bekend geworden zijn.

In oktober 2018 volgt er een derde anonieme brief. Hierop is door X beklagde ingeschakeld om, zoals in het rapport van 23 januari 2019 van beklagde staat (p.3), (i) 'vast te laten stellen wie verantwoordelijk is voor het opstellen/verzenden van de anonieme brieven', (ii) 'een signaal af te geven dat X niet accepteert dat op deze wijze onwaarheden worden gestuurd/verspreid'.

Beklaagde heeft onderzoek verricht en hier een rapport van opgemaakt. Klager heeft op 10 maart 2019 een klacht ingediend bij beklagde.

C. De zitting

Beide partijen zijn ter zitting verschenen en gehoord.

D. De beoordeling van het geschil

1. Schending van privacy

Klaagster geeft ter zitting het volgende aan: Op 20 december 2018 heeft er een onaangekondigd gesprek plaatsgevonden tussen klaagster, beklagde en de directie van X. Beklaagde heeft zich voorgesteld als 'bedrijfsrecherche' waaruit klaagster begreep met politiemensen te maken te hebben. Zij heeft desgevraagd onder meer haar zakelijke mobiele telefoon afgestaan. Tijdens dit gesprek is klaagster daarnaast op non-actief gesteld. Beklaagde gaf aan dat de telefoon onderzocht zou gaan worden aan de hand van zoektermen en dat de informatie die op haar telefoon gevonden werd niet met X zou worden gedeeld.

Klaagster geeft aan dat in het reglement van X aangegeven staat dat e-mail en computers onderzocht mogen worden, maar dat er niets is geregeld met betrekking tot de mobiele telefoon. Klaagster bevestigt dat het ging om een zakelijke telefoon die zij privé mocht gebruiken. Klaagster betwist dat zij haar zakelijke mobiele telefoon vrijwillig heeft afgegeven.

Klaagster stelt dat beklagde door het delen van de WhatsApp gesprekken (specifiek de gesprekken tussen haar en een voormalig werknemster van X) met X haar privacy heeft geschonden. Volgens klaagster zijn deze gesprekken niet ter zake doende voor het onderzoek. Uit de gesprekken blijkt niet dat klaagster op enigerlei wijze betrokken was bij de anonieme brieven. De gesprekken staan daarnaast los van de door beklagde gebruikte zoektermen.

Beklaagde stelt zich op het standpunt dat, omdat het een telefoon van de werkgever betreft, zij ook bevoegd is tot het kennismaken van de WhatsApp gesprekken die hierop hebben plaatsgevonden. Beklaagde stelt dat het delen van deze gesprekken noodzakelijk was voor de onderbouwing van de conclusie dat klaagster niet betrokken was bij het schrijven van de brieven.

De Commissie is van oordeel dat deze klacht doel treft. De Commissie stelt vast dat het niet van belang is of klaagster de telefoon vrijwillig ter beschikking gesteld heeft voor het onderzoek. Beklaagde is, aangezien het een zakelijke telefoon betreft, bevoegd onderzoek te doen op de telefoon. Echter, deze bevoegdheid is beperkt. Het delen van de gehele gespreksgeschiedenis van klaagster met een voormalig werknemster van X was niet noodzakelijk om tot voormelde conclusie te komen en miste aldus daadwerkelijke relevantie. Door meer te delen dan noodzakelijk heeft beklagde gehandeld in strijd met artikel 5.6 en 7.7 van de Privacygedragscode.

2. Te beperkt en subjectief onderzoek

Klaagster vindt dat er geen integer onderzoek is uitgevoerd. Klaagster werd door het MT aangemerkt als verdacht persoon. Het onderzoek heeft zich aanvankelijk beperkt tot een algemeen onderzoek waaruit betrokkenheid van klaagster niet bleek. Daarop is klaagster toch, als enige persoon, onderzocht. Klaagster stelt zich op het standpunt dat tegengeluiden buiten beschouwing gelaten werden. Het rapport en de gevolgen hiervan hebben een enorme impact gehad op klaagster. Via de kantonrechter is haar arbeidscontract ontbonden, zij is vriendschappen kwijtgeraakt en heeft veel stress ondervonden en kosten gemaakt voor de (juridische) procedure(s) die hierop gevolgd zijn.

Beklaagde heeft van X de opdracht gekregen te onderzoeken wie verantwoordelijk was voor de anonieme brieven. Hierbij heeft beklagde de volgende beperking opgelegd gekregen: er mocht geen onrust ontstaan binnen X, de inhoud van de brieven mocht niet

met medewerkers gedeeld worden. Bij aanvang van de opdracht werd door X al aangegeven dat de verdenking wat hen betreft bij klaagster lag.

Beklaagde heeft geen kennisgenomen van het eerder uitgevoerde onderzoek door het advocatenkantoor, X heeft slechts de uitslag (er zijn geen conclusies te trekken) met beklagde gedeeld.

Beklaagde is gestart met een algemeen, digitaal onderzoek. Beklaagde achtte het niet opportuun de brieven op sporen te (doen) onderzoeken of de routing van de brieven na te gaan (de eerste twee brieven hebben de postcode van een hotel in Amsterdam als adres van de afzender vermeld staan). Dit algemene onderzoek leverde geen resultaat op. Op verzoek van de directie van X is daarop een onderzoek naar klaagster gestart. Dit onderzoek is aangevangen met het eerder vermelde gesprek dat plaats vond op 20 december 2018.

De gegevensdragers van klaagster zijn aan de hand van zoektermen onderzocht. Daarnaast hebben er een aantal gesprekken met personen (waaronder tweemaal met klaagster, waarvan een keer van 09.30 tot 15.35 u, zoals in het rapport staat -bijlage 21) plaatsgevonden. Beklaagde heeft aan de hand van haar onderzoek de volgende conclusie gerapporteerd: 'Er zijn tijdens het onderzoek geen (concrete) aanwijzingen gevonden die erop kunnen duiden dat iemand anders dan (klaagster) direct of indirect betrokken is bij het opstellen of verzenden van de anonieme brieven.' Eerder in het rapport, onder 2.1. op pag. 5, wordt vermeld: 'Er is niet vastgesteld wie er verantwoordelijk is voor het opstellen / verzenden van de anonieme brieven.'

De Commissie is van oordeel dat ook deze klacht doel treft.

Uit het algemeen onderzoek zijn geen concrete aanwijzingen naar voren gekomen die een onderzoek naar de persoon van klaagster konden onderbouwen. Er waren geen redengevende argumenten om onderzoek te doen naar klaagster en op basis van het onderzoek is niet vastgesteld kunnen worden dat klaagster op enigerlei wijze verantwoordelijk kan worden gehouden voor het schrijven van (één of meer van) de brieven. De door beklagde gerapporteerde conclusie is geen logisch gevolg van het onderzoek; er kan niet worden vastgesteld dat anderen dan klaagster al dan niet betrokken waren bij het opstellen of verzenden van de anonieme brieven nu dat niet blijkt uit het aanvankelijke digitale algemene onderzoek en er geen andere personen dan klaagster onderzocht zijn. Beklaagde heeft naar mening van de Commissie het onderzoek onzorgvuldig uitgevoerd en handelt daarmee in strijd met art 1.2 van de Privacygedragscode.

E. De uitspraak

1. Klaagster wordt in het gelijk gesteld met betrekking tot beide klachtonderdelen.
2. De Commissie bepaalt dat klager het door haar betaalde forfaitaire bedrag ad € 75,00 aan klachtengeld teruggestort krijgt
3. De Commissie veroordeelt beklagde in de kosten van de procedure, begroot op het forfaitaire bedrag van € 75
4. Beklaagde wordt veroordeeld tot een boete vastgesteld op een bedrag van € 1.000 ten gunste van de Nederlandse Veiligheidsbranche.
5. De Commissie legt voorts de volgende maatregel op: de openbaarmaking van deze uitspraak, geanonimiseerd, door verspreiding hiervan via de nieuwsbrief en de website van de Nederlandse Veiligheidsbranche.
6. De Commissie verklaart deze uitspraak onmiddellijk uitvoerbaar.

Aldus gewezen door mr. J.D.L. Nuis, mr. H.G. van Wermeskerken en de heer N.J. Bezemer op 22 november 2019 te Den Haag.

Uitspraak

Mr. J.D.L. Nuis
Voorzitter

Mevr. mr. E.S.S. Huijsman-Van der Sar
Secretaris